

"Doar pe Iisus Hristos vreau să-L arăt" - Scris de Ioan Ianolide

Sunt în vârstă de 64 de ani. **Din 1941 până în 1964 am fost în închisoare, torturat și batjocorit - mai întâi sub dictatura lui Antonescu, apoi sub cea comunistă.**

L-am mărturisit pe Hristos întreaga mea viață, iar în 1944 m-am închinat cu totul Lui. M-am confruntat mereu cu materialismul, fie el burghez, fie comunist. Am comparat și confruntat credința creștină cu islamul, budismul, confucianismul și, firește, cu iudaismul talmudic. Am comparat Ortodoxia cu Romano-Catolicismul, Protestantismul și neo-Protestantismul. Am dat o luptă mare cu ateismu...

Aproximativ 5 ani de zile m-am aflat în izolare totală, înfometat și dezbrăcat. Mai mult de 15 ani am stat în încăperi comune -unele mai mici, altele mai mari; **am trăit acolo, zi și noapte, silit, ca și toți ceilalți, să folosesc „[tineta](#)” pentru necesitățile fizice (un fel de hârdău).** Uneori eram îngrămădiți opt deținuți într-o celulă de 61/2 picioare pătrate, dormind câte doi, trei sau patru într-un pat. Trupurile și sufletele ni se frecau unele de altele în fiecare clipă. Teroarea exercitată de gardieni, foamea, frigul și bolile păreau de-a dreptul suportabile în comparație cu oroarea care se instala între oameni diferiți, sperați și adeseori decăzuți, descompuși.

Am fost la munci agricole timp de doi ani. Era o muncă de sclav, iar noi eram înfomețați și dezbrăcați. Lucram în vii și grădini de legume, dar **muream de foame, pentru că ne era strict interzis să gustăm un pic din fructe sau zarzavaturi.** Timp de peste 20 de ani mi-a fost mereu foame și adeseori eram distrofic din cauza malnutriției. Mi-a fost frig în toți anii aceia de închisoare. Am fost bătut, chinuit și torturat ani de zile, pentru distrugerea rezistenței fizice și psihice [spirituale]. Am cunoscut direct înspăimântătorul domeniu al trăirii sub

limitele suportabilului. Ani întregi am fost amenințat cu moartea. Mi se cerea mereu „sufletul” din mine. Mi-au oferit adesea viața, preferând perspectiva morții tocmai pentru a-mi salva sufletul, conștiința, integritatea - și numai Dumnezeu m-a ferit de prăbușire. Nu există om care să poată rezista tuturor acestor chinuri.

Mulți – mulți ani, cam 15, am fost terorizat cu spectrul „reeducării” în scopul „restructurării” mele și „spălării creierului”. Doar purtarea de grijă a lui Dumnezeu m-a salvat. Am îndurat teroarea din partea temnicerilor, dar și una și mai feroce din partea informatorilor și asasinilor din chiar rândurile deținuților, care trecuseră de partea puterii politice. Am cunoscut ființe omenești dezamăgite, cu expresii diavolești pe chipurile lor și care săvârșeau fapte demonice. Am fost înconjurat de o atmosferă de tovărășie de demoni, care pendula între răutate și criminalitate. Am purtat de grijă unor oameni pe moarte: unii deznădăjduiți, alții în stare de revoltă, alții calmi. Am văzut „sfinți” care radiau lumină, murind într-o atmosferă cerească. Am ascultat vorbind profesori, savanți, oameni de litere — și am învățat mai mult decât într-o universitate. Am cunoscut comuniști și am cunoscut evrei în închisoare, am cunoscut de asemenea din cei care fuseseră la putere. Am îngrijit chiar pe generalul care fusese președintele curții militare care a pronunțat condamnarea mea. Mi-a fost dat ca să-i închid ochii. După ce îi servise pe stăpâni, fusese azvârlit și el în temniță.

Am cunoscut burghezi și comuniști atât ca oameni liberi, cât și ca deținuți. Și pe toți i-am cernut prin Duhul lui Hristos în Care m-am străduit toată viața mea să trăiesc. **La capătul acestei amare experiențe numai Hristos rămâne în mine viu, întreg și veșnic...**

Astăzi se împlinesc 31 de ani de când a murit Valeriu. M-am dus la Biserică ca să mă spovedesc. Duminică mă voi împărtăși. În ziua aceasta **am aflat zidită în ființa mea sfințenia, așa fel încât nimic să nu mă mai poată despărți de ea. Este cea**

mai fericită zi din viața mea, deși în ziua aceasta a murit cel mai de preț om pe care l-am cunoscut vreodată. El este cel care, în ziua aceasta, mi-a transmis fericita și binecuvântata stare care m-a însoțit întreaga viață. Am fost atât de fericit, încât am dorit viața veșnică mai mult decât plinătatea spirituală pe care am simțit-o atunci, în ziua aceea. Am fost, și firește și, **Valeriu a fost, perfect lucid, normal și conștient de toate cele ce se petreceau.** El era plin de Har. În el se afla Hristos și am putut să fiu și eu părtaș la starea lui binecuvântată de sfințenie. Îl umplea desăvârșit o stare de intensitate spirituală. Veșnicia se făcea văzută în timp, în clipă. Fericirea izvoră din însăși suferința. Totul era scaldat într-o lumină nepământească. Sufletul îmi era plin de pace. Trupul era lumină. Sub picioare simțeam ceva ca un câmp energetic, un fel de vibrație care mă ținea legat de pământ. De fericire — am plâns. Am putut vedea în duh: am văzut cerurile deschizându-se în adâncimea de nemăsurat a ochilor lui Valeriu. Am simțit Duhul Sfânt care lucra și vorbea prin el. În slăbiciunea și epuizarea lui fizică am simțit Puterea Dumnezeiască a unui alt plan al existenței. M-am gândit că sunt în „cer”. Mă gândeam și la faptul că sunt aproape de Iisus Hristos, pentru că Iisus Hristos se afla în Valeriu. **Credința lui Valeriu îmi dădea și mie tărie.**

Chemarea mântuitoare a omului care murise a dat aripi spovedaniei mele. Iubirea lui Valeriu m-a supus desăvârșit iubirii lui Hristos. Știu și simt că Valeriu mă însoțește și mă ajută în toată lucrarea de a discerne cele două „lumi” în care trăim și care, în planul divin, se află într-o perfectă unitate. **Viața mea este Hristos. Mentea mea dorește și caută numai voia lui Dumnezeu. Nădejdele mele sunt la bucuria făgăduințelor Lui. Sunt conștient de natura mesianică a Credinței Creștine și vreau să slujesc acestei Credințe în mod desăvârșit până la moartea mea. Îi iubesc pe oameni și, pentru mântuirea lor, urmez drumul Crucii. Iubesc viața, dar numai în perspectiva eternității; de aceea prefer să mor decât să îngădui o degradare sufletească sau a conștiinței. Știu bine că mă găsesc în luptă cu forțe uriașe care mă pot zdrobi și mă rog lui Dumnezeu să-mi dăruiască înțelepciune, putere și ocrotire.**

Deși din punct de vedere fizic sunt bolnav și cu toate că am nervii peste măsură de sensibili, mintea îmi este sănătoasă și întreagă, iar gândirea limpede. **M-am retras intenționat din lume, pentru că oamenii din lume mă împung și mă atacă, iar eu nu mă pot apăra altfel de ei. Nu pot sluji decât doar prin rugăciune, iubire, meditație și dând mărturie. Slujesc pentru a-mi păstra sufletul întreg, nevătămat. Doresc să am un sfârșit creștinesc. Sunt pe deplin conștient că am acumulat experiențe semnificative, dumnezeiești, omenești, și, prin urmare, am obligația să las o moștenire.** Nu sunt iubitor de slavă deșartă și doritor de a-mi scoate în evidență propriul eu; doar pe Iisus Hristos vreau să-L arăt.

Trăiesc singur, izolat, tăcut. Văd dezastrul spiritual, politic, economic și militar în care se găsește lumea și nu cred că ar putea fi evitat. Lumea va suferi de pe urma erorilor ei de orientare mereu, până în momentul în care își va deschide mintea spre a primi adevărurile lui Dumnezeu, ca să aibă Credința mărturisirii autentice. Doresc să-mi fac deplin datoria. Știm că lumea este cuprinsă în planul dumnezeiesc de mântuire. Cred. Iubesc. Nădăjduiesc.

Astăzi, întocmai ca acum treizeci și unu de ani, mă simt strâns aproape de Valeriu și, împreună cu el, **strâns aproape de Domnul nostru Iisus Hristos.**

([Ioan Ianolide](#) - *Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă*, Editura Bonifaciu, Bacău, 2012, pp. 17-18)